

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017. ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

«Μνήμη Της δευτέρας και ἀδεκάστου παρουσίας Του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἀρχίσωπου,
Φιλήμονος και Ἀσφίας (α' αἰών). Φιλοθέης ὁσιομάρτυρος Της Ἀθηναίας.
Ἔτος 10^ο Τεύχος 422

"Ο αγαπών εκ του Θεού γεγένηται και γινώσκει τον Θεόν"

(π. Φιλόθεος Φάρος, Πριν και Μετά το Πάσχα, εκδ. Ακρίτας.)

Δεν μπορεί ο άνθρωπος όμως να επιστρέψει στο Θεό και να τον συναντήσει χωρίς προηγουμένως να συναντήσει το συνάνθρωπο, γι' αυτό το επόμενο βήμα στην πορεία για τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό είναι ακριβώς η συνάντηση με το συνάνθρωπο. Θέμα της τρίτης Κυριακής του Τριωδίου είναι η κρίση που θα βασιστεί αποκλειστικά στην αγάπη που ο άνθρωπος έχει δείξει για το συνάνθρωπό του και που τελικά μεταβαίνει σ' αυτόν τον ίδιο το Θεό: "ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου, ἐμοὶ ἐποιήσατε" (Ματθ. 25,40).

Η αγάπη είναι από το Θεό και όποιος αγαπάει το Θεό είναι παιδί του Θεού και γνωρίζει το Θεό, εκείνος που δεν αγαπά, δεν γνωρίζει το Θεό γιατί ο Θεός είναι αγάπη (Α' Ιωάν. 4, 7-8). Αποκτούμε επίγνωση των μυστηρίων του Θεού όταν είμαστε ενωμένοι με την αγάπη (Κολ. 2,2). Ο Θεός μένει μέσα μας όταν αγαπιόμαστε μεταξύ μας (Α' Ιωάν. 4, 12). Μόνο ενωμένοι γινόμαστε κατοικητήριο του Θεού (Εφ. 2,22). Αν το να μείνουμε στο Θεό εξαρτάται από την αγάπη και η αγάπη από την τήρηση των εντολών και η εντολή είναι να αγαπούμε ο ένας τον άλλο, το να μείνουμε κοντά στο Θεό εξαρτάται από την αγάπη που έχουμε ο ένας για τον άλλο.

"Ὅθεν ὁποιος ἔχει αὐτήν τήν εὐλογημένην ἀγάπην πρῶτον εἰς τόν Θεόν καί δεύτερον εἰς τόν ἀδελφόν του τόν χριστιανόν, αὐτός ἀξιῶνεται καί δέχεται τήν Παναγίαν Τριάδα μέσα εἰς τήν καρδίαν του". Υπάρχουν πολλά χωρία στη Γραφή όπου φαίνεται να απαιτείται για την τελειότητα μόνο η αγάπη για τον πλησίον ενώ η αγάπη για το Θεό παρασιωπάται, αν και ο νόμος και οι προφήτες κρέμονται και από τις δυο αυτές εντολές. Αλλά αυτό συμβαίνει επειδή

αυτός που αγαπάει τον πλησίον πρέπει πάνω από οτιδήποτε άλλο να αγαπάει αυτή την ίδια την αγάπη. Όμως η αγάπη είναι ο Θεός "και ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ".

Αγκάλιασε την αγάπη του Θεού και αγκαλιάζοντας την αγάπη αγκαλιάζεις τον ίδιο το Θεό. Η αγάπη για το Θεό δεν μπορεί να τελειωθεί παρά μόνο όταν ο άνθρωπος αγαπάει τον πλησίον του και πλησίον δεν πρέπει να θεωρούνται μόνον οι φίλοι μας ή οι γνωστοί μας, αλλά όλοι οι άνθρωποι με τους οποίους έχουμε κοινή φύση, είτε είναι εχθροί, είτε είναι σύμμαχοι, είτε ανήκουν στην ίδια κοινωνική τάξη με μας, είτε όχι, γιατί μας έφτιαξε ο ίδιος δημιουργός και μας έδωσε πνοή ζωής, γιατί όλοι χαιρόμαστε τον ίδιο ουρανό και την ίδια ατμόσφαιρα, τις ίδιες ημέρες και τις ίδιες νύχτες, και αν και μερικοί είναι καλύτεροι και άλλοι χειρότεροι, μερικοί δικαιότεροι και άλλοι λιγότερο δίκαιοι, ο Θεός είναι πλουσιοπάροχος και καλός σε όλους.

Όταν αγαπάει κανείς πραγματικά δεν εξαρτάται η διάθεσή του για τους ανθρώπους από τις απόψεις τους αλλά, αποβλέποντας στην ανθρώπινη φύση που όλοι έχουμε κοινή, αγαπάει εξίσου όλους τους ανθρώπους. Εκείνος που αγαπάει το Θεό δεν μπορεί να μην αγαπάει και κάθε άνθρωπο σαν τον εαυτό του. Εκείνος που αγαπάει το Θεό έχει προαγαπήσει τον αδελφό του, γιατί η δεύτερη αγάπη είναι απόδειξη της πρώτης. Εκείνος που λέει ότι αγαπάει τον Κύριο και οργίζεται κατά του αδελφού του μοιάζει με υπνοβάτη. Εκείνος που έχει συνηθίσει να αγαπάει το Θεό στο συνάνθρωπο, επεκτείνει σ' αυτόν τις εκδηλώσεις της αγάπης του με την ίδια διάθεση με την οποία πλησιάζει το Χριστό. Φαντάσου έναν κύκλο σημειωμένο πάνω στο χώμα, λέει ο Δωρόθεος. Υπόθεσε ότι ο κύκλος είναι ο κόσμος και ότι το κέντρο του κύκλου είναι ο Θεός. Ένας αριθμός γραμμών οδηγούν από την περιφέρεια στο κέντρο και αυτές οι γραμμές αντιπροσωπεύουν τους δρόμους της ζωής που οι άνθρωποι μπορούν να ακολουθήσουν. Στην επιθυμία τους να πλησιάσουν το Θεό οι άγιοι προχωρούν ακολουθώντας αυτές τις γραμμές προς το κέντρο του κύκλου. Έτσι, όσο πιο πολύ προχωρούν τόσο πιο πολύ πλησιάζουν ο ένας τον άλλο και το Θεό. Όσο πιο κοντά έρχονται στο Θεό τόσο πιο κοντά έρχονται στον άνθρωπο. Αυτή είναι η φύση της αγάπης, όσο πιο πολύ ενωνόμαστε με το συνάνθρωπο τόσο περισσότερη είναι η ένωσή μας με το Θεό.

Δείχνουμε αγάπη στο συνάνθρωπο όταν του δίνουμε κάτι που έχουμε εμείς και που εκείνος το έχει ανάγκη· "επείνασα και εδώκατέ μοι φαγείν" (Ματθ. 25, 35). "Εγώ έχω ένα ψωμί να φάω, εσύ δεν έχεις. Ανίσως και σου δώσω κομμάτι και εσένα όπου δεν έχεις, έ, τότε φανερώνω πως σε αγαπώ. Αμή εγώ να φάω όλο το ψωμί και εσύ να πείνας, τι φανερώνω; φανερώνω πως η αγάπη όπου έχω εις εσένα είναι ψεύτικη. Έχω δυο ποτήρια κρασί να πιω, εσύ δεν έχεις. Ανίσως και σου δώσω και εσένα, από αυτό να πιεις, τότε φανερώνω πως σε αγαπώ, αμή ανίσως και δεν σε δώσω εσένα, είναι κάλπικη η αγάπη. Αμή εγώ να έχω τα φορέματα μέσα εις το σεντούκι φυλαγμένα να τα τρώγει το σκουλήκι και εσύ να περιπατείς γυμνός, είναι κάλπικη η αγάπη. Εσύ είσαι λυπημένος, απέθανε η μητέρα σου, ο πατέρας σου ή το παιδί σου ή άρρωστος είσαι. Ανίσως και έλθω να σε παρηγορήσω, τότε είναι αληθινή η αγάπη. Αμή ανίσως εσύ κλαίης και θρηνείς, και εγώ κάθομαι τρώγω, πίνω, χορεύω, τραγουδώ, ξεφαντώνω, είναι ψεύτικη η αγάπη".

"Δεν περιγράφεται το ύψος στο οποίο μας ανεβάζει η αγάπη· η αγάπη μας ενώνει με το Θεό, καλύπτει πλήθος αμαρτιών, ανέχεται τα πάντα, μακροθυμεί πάντοτε. Στην αγάπη δεν υπάρχει τίποτε βάνουσο, τίποτε υπερήφανο, η αγάπη δεν έχει σχίσμα, δεν στασιάζει, η αγάπη τα κάνει όλα με ομόνοια· στην αγάπη τελειώθηκαν όλοι οι εκλεκτοί του Θεού, χωρίς αγάπη τίποτε δεν είναι ευάρεστο στο Θεό. Με την αγάπη μάς προσέλαβε στον εαυτό του ο Δεσπότης". Αυτός που έχει κάποιο ίχνος μίσους μέσα στην καρδιά του για κάποιον άλλο εξαιτίας κάποιου λάθους του είναι απόλυτα αποξενωμένος από το Θεό. Δεν μπορεί να έχει ειρήνη με το Θεό εκείνος που εξαιτίας μιας φθονερής διαμάχης δεν έχει ειρήνη με το συνάνθρωπό του.

"Όθεν πρέπει και ημείς, ανίσως και θέλωμεν να λέγωμεν αυτόν τον Θεόν μας πατέρα, να είμεσθεν εύπλαχοι και φιλόανθρωποι και να χαροποιούμεν τους αδελφούς μας τους χριστιανούς. Είδε και είμεσθεν άσπλαχοι, σκληρόκαρδοι και πικραίνομεν τους αδελφούς μας και τους φαρμακεύομεν και τους βάνομεν τον θάνατον εις την καρδιάν, δεν πρέπει να λέγωμεν τον Θεόν μας πατέρα, αλλά τον Διάβολον".

Όταν αγαπούμε ένα ή δυο φίλους μας ή τους δικούς μας ανθρώπους, δεν αγαπούμε για χάρη του Θεού, αλλά για να αγαπηθούμε κι εμείς απ' αυτούς. Θα μοιάσουμε πραγματικά με το Θεό όχι όταν κάνουμε θαύματα, αλλ' όταν αγαπούμε όλους τους ανθρώπους, ακόμη και τους εχθρούς μας. Επειδή πρέπει να αγαπιόμαστε μεταξύ μας με το ίδιο μέτρο, είναι απαράδεκτο να σχηματίζουμε φατρίες και κλίκες. Γιατί εκείνος που αγαπάει τον ένα πιο πολύ από τους άλλους κατηγορεί τον ίδιο τον εαυτό του ότι για τους άλλους δεν έχει πραγματική αγάπη. Όπως η ανάμνηση της φωτιάς δεν ζεσταίνει το σώμα έτσι και η πίστη χωρίς αγάπη δε φέρνει το φως της γνώσεως του Θεού στην καρδιά του ανθρώπου.

"Χιλιάδες καλά και αρετές να κάμωμεν, νηστείες, προσευχές, ελεημοσύνες, καν το αίμα μας να χύσωμεν δια την αγάπην του Χριστού", αν δεν έχουμε αγάπη για το συνάνθρωπο "όλα χαμένα είναι και δεν μας ωφελούν τίποτε και εις την κόλασιν πηγαίνομεν".

"Ου γαρ τοςούτον εστι κέρδος νηστείας, όσον οργής ζημία, ούτε τοςαύτη της αναγνώσεως (των Αγ. Γραφών) ωφέλεια, όσον βλάβη εκ του περιφρονήσαι του αδελφού και λυπήσαι αυτόν. Και γαρ αι νηστεΐαι και αι αγρυπνΐαι και η μελέτη των Γραφών και η γύμνωσις του πλούτου και η αποταγή όλου του κόσμου ουκ έστιν τελειότης, αλλά τελειότητος εργαλεία, επειδή ουκ εν τούτοις ευρίσκεται η τελειότης, αλλά δια τούτων προσγίνεται. Εις μάτην, τοίνυν, επί νηστεΐα, και αγρυπνΐα και ακτημοσύνη και αναγνώσει Γραφών εγκαυχώμεθα, όταν μη την προς τον Θεόν και τον πλησίον αγάπην κατορθώσωμεν· ο γαρ κατορθώσας την αγάπην, εν εαυτώ έχει τον Θεόν και ο νους αυτού αεί μετά του Θεού εστιν".

Όπως το σώμα είναι ένα αν και έχει πολλά μέλη και όλα τα μέλη του σώματος, αν και είναι πολλά είναι ένα σώμα, έτσι και ο Χριστός (Α' Κορ. 12, 12). Ο Χριστός συνηθίζει να αναλαμβάνει τη μορφή των μελών Του και να αποδίδει στον ίδιο τον εαυτό Του ό,τι λέγεται για εκείνα, γιατί το κεφάλι και το σώμα είναι ένας Χριστός". Ο πραγματικός ναός του Κυρίου, είναι η ψυχή του πιστού. Ας τον λατρεύσουμε αυτόν το ναό, ας τον διακοσμήσουμε, ας προσφέρουμε σ' αυτόν δώρα, ας υποδεχτούμε σ' αυτόν το Χριστό. Τι καλύτερους θησαυρούς έχει ο Χριστός από εκείνους δια των οποίων θέλει να παρουσιάζεται; Να φοβάσαι το Χριστό επάνω, αναγνώριζε Τον εδώ κάτω. Έχε το Χριστό επάνω παρέχοντα τις πλούσιες δωρεές Του, αναγνώριζε Τον εδώ κάτω δυστυχούντα. Εδώ είναι φτωχός, εκεί είναι πλούσιος. Ο Χριστός πέθανε και τάφηκε μια φορά αλλά θέλει να χύνεται καθημερινά μύρο στα πόδια Του. Τι είναι λοιπόν αυτοί στους οποίους χύνουμε το μύρο; Είναι τα πόδια του Χριστού και γι' αυτούς λέει αυτός ο ίδιος "ό,τι εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε". Αυτά τα πόδια που η γυναίκα του Ευαγγελίου τα ξεκουράζει και τα δροσίζει με τα δάκρυστά της, αυτά τα πόδια ραίνει με μύρο εκείνος που προσφέρει τη γλυκύτητα της καλοσύνης του ακόμη και στον πιο αδύνατο. Σ' αυτά οι μάρτυρες, σ' αυτά οι απόστολοι, σ' αυτά ο Κύριος Ιησούς Χριστός δηλώνει ότι τιμάται.

"Έτσι ξέρουμε ότι αγαπάμε τα παιδιά του Θεού" λέει ο Ιωάννης (Α' Ιωάν. 5,2). Τι σημαίνει αυτό; Προηγουμένως μιλούσε για το γιο του Θεού, μας πρόβαλε το Χριστό και είπε: "όποιος πιστεύει ότι ο Ιησούς Χριστός γεννιέται από το Θεό και όποιος αγαπάει Εκείνον που γέννησε, δηλαδή τον Πατέρα, αγαπάει επίσης και Εκείνον που γεννήθηκε απ' Αυτόν, δηλαδή το Γιο, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό" και συνεχίζει: "Έτσι ξέρουμε ότι αγαπούμε τα παιδιά του Θεού", σαν να επρόκειτο να πει "έτσι ξέρουμε ότι αγαπούμε το Γιο του Θεού". Είπε τα παιδιά του Θεού ενώ μιλούσε ακριβώς πριν για το Γιο του Θεού, επειδή τα παιδιά του Θεού είναι το σώμα του μόνου Γιου του Θεού, και αφού Εκείνος είναι το κεφάλι και εμείς τα μέλη,

είναι ένας Γιος του Θεού. Γι' αυτό όποιος αγαπάει τα παιδιά του Θεού, αγαπάει το Γιο του Θεού και όποιος αγαπάει το Γιο του Θεού, αγαπάει τον Πατέρα.

Αν λοιπόν μας πει κάποιος, δείξε μου Εκείνον για να τον αγαπήσω, τι άλλο θα πρέπει να απαντήσουμε παρά αυτό που είπε ο Ιωάννης: "Κανείς δεν είδε ποτέ το Θεό" (Ιωάν. 1, 18) και για να μη νομίσει ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να δει καθόλου το Θεό, είπε "ο Θεός είναι αγάπη" και "όποιος μένει στην αγάπη μένει στο Θεό" (Α' Ιωάν. 4,16). Γι' αυτό αγάπα τον πλησίον σου, εκεί θα δεις, όσο μπορείς, το Θεό. Πόσοι απ' αυτούς που ζουν σήμερα δεν θα εύχονταν να ζούσαν εκείνη την εποχή που ο Χριστός βρισκόταν στη γη, ώστε να κάθονται και να συντρώνουν μαζί Του στο ίδιο τραπέζι. Αλλά και τώρα μπορεί να γίνει αυτό. Μπορούμε και τώρα να τον καλέσουμε για φαγητό και να φάμε μαζί Του και μάλιστα με περισσότερη ωφέλεια, γιατί πολλοί από εκείνους που έφαγαν μαζί Του τότε χάθηκαν (όπως ο Ιούδας και άλλοι παρόμοιοί του) ενώ ο καθένας απ' αυτούς που τον προσκαλούν σήμερα στο σπίτι τους και του προσφέρουν στέγη και φαγητό θα απολαύσει μεγάλη ευλογία.

Γι' αυτό κανείς δεν θα πρέπει να λέει, ευλογημένοι εκείνοι που δέχθηκαν τη χάρη να έχουν το Χριστό στο σπίτι τους. Δεν θα πρέπει να λυπόμαστε και να παραπονιόμαστε που δεν είχαμε γεννηθεί τότε, γιατί δεν μας έχει αποστερήσει αυτής της ευλογίας. "Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων", λέει, "εμοί εποιήσατε" (Ματθ. 25,40)(28) και συνεχίζει "σας λέω ότι όποιος δέχεται εκείνον που θα στείλω εγώ, δέχεται εμένα και όποιος δέχεται εμένα δέχεται Εκείνον που με έστειλε" (Ιωάννης 13,20) και "εάν δεχθείτε στο όνομά μου ένα απ' αυτά τα παιδιά, δέχεστε εμένα και όποιος δέχεται εμένα, δεν δέχεται εμένα αλλά Εκείνον που με έστειλε" (Μαρκ. 9, 37). Ό,τι κάνετε σ' έναν απ' αυτούς τους ελαχίστους το κάνετε σε μένα. Και αν αυτός δεν είναι ο Παύλος, όμως είναι κάποιος πιστός, κι αν ακόμα είναι ασήμαντος, όμως "ο Χριστός δι' αυτού παραγίνεται".

Όποιος δέχεται αυτούς τους ελάχιστους για το Χριστό και όχι για κάποιον άλλο λόγο, δέχεται το Χριστό. Όποιος λοιπόν πέφτει στα πόδια των αδελφών, αγγίζει το Χριστό, παρακαλεί το Χριστό. Με τον ίδιο τρόπο, όταν εκείνοι χύνουν δάκρυα, γι' αυτόν είναι ο Χριστός που υποφέρει και που προσεύχεται γι' αυτόν στον Πατέρα. Ο Αβραάμ αναζητώντας ξένους να τους φιλοξενήσει δεχθηκε και περιποιήθηκε αυτόν τον ίδιο το Θεό και ο Λώτ δέχθηκε τους αγγέλους και εμείς αν θα δεχθούμε τους ανθρώπους, θα δεχθούμε το Χριστό. Οι μοναχοί που γνώριζαν καλά πώς θα συναντούσαν ασφαλώς το Χριστό αν πλησίαζαν με αγάπη το συνάνθρωπο, όταν τους ρωτούσαν πώς κατόρθωναν να υπηρετούν με τόση προθυμία τους ανθρώπους, απαντούσαν: "Ουδέποτε άνθρωποις με δουλεύειν εννενόηκα, αλλά τώ Θεώ". Αυτοί λένε και σε μας: "Δει ερχομένους τους αδελφούς προσκυνείν· ού γάρ αυτούς αλλά τον Θεόν προσεκύνησας είδες γάρ φησιν τον αδελφόν σου, είδες τον Θεόν σου".

Πραγματικά, μόνο έτσι θα μπορέσουμε να συναντήσουμε τον αναστημένο Χριστό. Πολύ συχνά εμείς "οι χριστιανοί" όταν αντιμετωπίζουμε ανθρώπους που αρνιούνται ή αμφιβάλλουν για την Ανάσταση του Χριστού τους βομβαρδίζουμε με διαλεκτικά πυροτεχνήματα χωρίς να υποπευόμαστε πόσο είμαστε, όταν το κάνουμε αυτό, κύμβαλα αλαλάζοντα, χωρίς να υποπευόμαστε ακόμη ότι αυτό που τους παρουσιάζουμε ως τον αναστημένο Χριστό δεν είναι παρά ένα αξιοθρήνητο διανοητικό σχήμα, ένα παιδικό δημιούργημα της φαντασίας μας, ένα θλιβερό είδωλο, γιατί τον πραγματικό Χριστό δεν τον έχουμε δει, και δεν τον έχουμε δει γιατί δεν έχουμε κοιτάξει ποτέ βαθιά στα μάτια το συνάνθρωπό μας. Τα διανοητικά μας επιχειρήματα είναι η αδιάψευστη απόδειξη ότι δεν έχουμε πραγματικά συναντήσει το Χριστό, γιατί αν τον είχαμε πραγματικά συναντήσει θα τον συναντούσαμε και πάλι στο πρόσωπο αυτού του αρνητή ή του αμφισβητή και αντί να τον αντιμετωπίζουμε σαν εχθρό που πρέπει να κατατροπώσουμε θα τον αποκαλούσαμε, σαν τον Άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ, "χαρά μου" και τότε αυτός θα ένιωθε ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή βλέπουμε τον αναστημένο Χριστό και θα τον έβλεπε και εκείνος.